

گذار استودیوهای پرطمطراق را رها کرد و خیابان‌های پاریس را، با دوربینی سبک و نور طبیعی، به بوم نقاشی خویش بدل ساخت. دیالوگ‌ها، که گاه بداهه و گاه پس از فیلم برداری دوبله شدند، به فیلم صمیمیتی بی‌مانند بخشیدند، گویی تماشاگر نه با فیلمی از پیش نوشته شده، که بالحنه‌های زنده‌ی زندگی روبه‌روست. سبک تدوین جهشی، که گاه جریان فیلم را به عمد گسست می‌داد، همراه با شکستن دیوار چهارم و قطع و وصل موسیقی، مخاطب را پیوسته آگاه می‌کرد که در حال تماشای اثری هنری است، نه واقعیتی بی‌واسطه. شخصیت‌ها، با انگیزه‌هایی مبهم و پیچیده، از ارائه معنایی قطعی می‌گریزند و تماشاگر را به تأمل در ژرفای وجودشان وامی‌دارند.

